

Familie rechtbank Oost-Vlaanderen (afd. Gent), vonnis van 14 september 2017

Huwelijk – Huwen in het buitenland – India – Attest van geen huwelijksbeletselen – Consulaire wetboek – Artikel 70 – Artikel 71 – Verzet door het parket – Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk aan te gaan – Artikel 146bis BW – Geen schijnhuwelijk

Mariage – Mariage à l'étranger – Inde – Certificat de non-empêchement à mariage – Code consulaire – Article 70 – Article 71 – Opposition par le parquet – Qualité et conditions pour conclure un mariage – Article 146bis C. civ. – Absence de mariage simulé

In de zaak

van

M., zonder gekend beroep, geboren te [...] op [...], van Belgische nationaliteit, wonende te [...] eiser, bijgestaan door Mr. [...], advocaat te [...]

tegen

de procureur des Konings Oost-Vlaanderen, afdeling Gent met kabinet in het gerechtsgebouw te 9000 Gent, Opgeëistenlaan 401/B, verweerder, vertegenwoordigd door eerste substituut-procureur des Konings [...]

verleent de rechtbank het volgende vonnis.

De rechtbank heeft de partijen gehoord en de stukken ingezien, inzonderheid de dagvaarding betekend op 24 april 2017 en de conclusies/stavingstukken van de partijen.

De rechtbank heeft het debat gesloten tijdens de terechtzitting van 29 juni 2017 en de zaak in beraad genomen.

I. Voorwerp van de vordering

De eiser heeft de Belgische nationaliteit en wenst in India te huwen met G. die de Indische nationaliteit heeft en in India woont.

De Indische overheid vereist daartoe dat de eiser een attest van geen huwelijksbeletsel (hierna afgekort als 'AGH') voorlegt.

Eind 2016 vroeg de eiser aan de Belgische diplomatieke dienst in India om de afgifte van een AGH.

Bij aangetekende brief van 25 maart 2017 meldt de verweerder aan de eiser op gemotiveerde wijze dat hij zich verzet tegen de uitreiking van het gevraagde AGH.

Op 24 april 2017 dagvaardt de eiser de verweerder. Volgens zijn conclusie neergelegd ter griffie op 22 juni 2017 vordert hij te oordelen dat de beslissing van de verweerder van 25 maart 2017 waarbij hij

zich verzet tegen de uitreiking van het attest van geen huwelijksbeletsel aan de eiser ontvankelijk doch ongegrond is, en wordt opgeheven. Verder verzoekt de eiser de verweerder te veroordelen tot de gedingkosten waaronder de dagvaardingskosten en een rechtsplegingsvergoeding van 1,440,00 euro. Indien zijn beroep ongegrond zou zijn, verzoekt de eiser hem slechts te veroordelen tot het betalen van de minimum rechtsplegingsvergoeding van 90,00 euro.

Bij conclusie neergelegd ter griffie op 14 juni 2017 verzoekt de verweerder om de vordering van de eiser ontvankelijk te verklaren maar af te wijzen als ongegrond, te zeggen voor recht dat het verzet tegen de afgifte van een attest geen huwelijksbeletsel ontvankelijk en gegrond is en te zeggen voor recht dat het attest niet mag afgeleverd worden. Voor het overige verzoekt de verweerder om de eiser te veroordelen tot de gerechtskosten met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding.

II. **Beoordeling**

1. **Algemeen**

Op 15 juni 2014 is het Consulair Wetboek in werking getreden. De aanvraag van de eiseres om een AGH te bekomen, dateert van 2 juli 2014 zodat de vordering dient beoordeeld conform dit Consulair Wetboek.

Hoofdstuk 11 van deze wet bepaalt:

“Hoofdstuk 11 - De consulaire attesten

Art. 68. Het hoofd van een consulaire beroepspost geeft consulaire attesten af. De minister bepaalt de voorwaarden waaronder deze attesten worden afgegeven.

Art. 69. Het hoofd van een consulaire beroepspost geeft aan Belgen die een huwelijk willen aangaan in het ambtsgebied van zijn consulair ressort, op hun verzoek, een attest af van geen huwelijksbeletsel waaruit blijkt dat er naar Belgisch recht geen wettelijk bezwaar bestaat tegen het huwelijk, indien de buitenlandse overheid de voorlegging van dit attest eist.

Art. 70. Het attest wordt slechts uitgereikt indien na onderzoek blijkt dat de verzoeker naar Belgisch recht voldoet aan de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan.

Bij de aanvraag van het attest moet de in het buitenland wonende verzoeker woonplaats kiezen in België voor de briefwisseling en betekeningen.

Het hoofd van de consulaire beroepspost zendt, indien niet wordt voldaan aan de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk aan te gaan of bij ernstige twijfel over het voldoen aan de vereiste hoedanigheden en voorwaarden, de aanvraag van het attest aan de bevoegde procureur des Konings en geeft de verzoeker hiervan kennis.

Art. 71. De procureur des Konings kan zich binnen drie maanden na ontvangst van de aanvraag van het attest, waarvan de consulaire beroepspost de ontvangst betekent bij de indiening van de aanvraag, verzetten tegen de uitreiking ervan. Hij kan deze termijn met een periode van maximum twee maanden verlengen. Hij brengt desgevallend zijn gemotiveerd verzet onverwijld ter kennis van de belanghebbende partijen, de consulaire beroepspost bij welke het attest werd aangevraagd, de dienst Vreemdelingenzaken en de ambtenaar van de burgerlijke stand van de woonplaats in België van de verzoeker. De opheffing van het verzet kan binnen de maand van de kennisgeving van het verzet worden gevraagd voor de rechtbank van eerste aanleg van het ambtsgebied van de procureur des Konings die zich heeft verzet tegen de uitreiking van het attest. De rechter doet uitspraak op korte termijn.

Indien de procureur des Konings binnen de in het eerste lid bedoelde termijn geen verzet heeft aangetekend, gaat het hoofd van de consulaire beroepspost onverwijld over tot de uitreiking van het attest.”

Het AGH is conform dit wetboek derhalve een 'consulair attest' en geen akte van de burgerlijke stand.

Tot voormelde 'hoedanigheden en voorwaarden' bedoeld in artikel 70 van het Consulair Wetboek behoort ook de vereiste van artikel 146*bis* BW (zie memorie van toelichting, die stelt dat deze hoedanigheden en voorwaarden vervat liggen in de artikelen 144-164 BW – “*Dit betekent dat ook moet voldaan zijn aan artikel 146bis en dat het attest niet kan worden uitgereikt indien het voorgenomen huwelijk een schijnhuwelijk is in hoofde van een van de partijen*” - MvT, Parl. St. Kamer 2012- 2013, nr. 53K2673/001, 15).

Artikel 146*bis* BW bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten *kennelijk* niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar *enkel* op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

2. Ontvankelijkheid van de vordering

De vordering is regelmatig en tijdig (binnen de maand na de kennisgeving van verweerders verzet d.d. 25 maart 2017 op 27 maart 2017) ingeleid zodat ze ontvankelijk is.

3. Ten gronde

De verweerder stelt dat het beoogde huwelijk een schijnhuwelijk betreft en de eiser betwist dit.

De vraag is of de verweerder zijn stelling bewijst. Aangezien de intentie van partijen nooit met absolute zekerheid te achterhalen is, wordt vereist dat de bewijsmiddelen een decisief karakter hebben en dat er een eenduidig vermoeden bestaat dat niet wordt tegengesproken. Het komt er met andere woorden op aan een geheel van omstandigheden aan te duiden dat met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid aangeeft dat het voorgenomen huwelijk wordt afgewend van zijn normale intentie en er dus wel degelijk sprake is van een schijnhuwelijk doordat partijen, of één van hen, enkel op het oog hebben een constructie op te zetten om een materiële zekerheid of voordelen te verschaffen (zie o.m. Gent, 24 februari 2005, *NjW* 2005, 1173; Gent, 16 juni 2005, *RAGB* 2006, 543 e.v.).

De verweerder verwijst naar de volgende - door deze rechtbank samengevatte - gegevens die volgens hem dit eenduidig vermoeden aantonen:

- de relatie bestond hoofdzakelijk virtueel; beiden hadden via sociale media kennis gemaakt in maart 2016;
- het koppel heeft amper 17 dagen persoonlijk fysiek contact gehad (in juni 2016 10 dagen en eind december 2016 7 dagen);
- er is sprake van een zeer snelle gang van zaken: na een persoonlijke kennismaking die net geen 2 weken duurde is de eiser in december opnieuw naar India afgereisd om in het huwelijk te treden;
- de eiser heeft amper kennis van de leefwereld van G., hij kent haar beroep niet en welk inkomen ze verdient; verder kent hij de namen van de ouders niet terwijl hij verklaarde met hen persoonlijk contact te hebben gehad; hij weet niet hoeveel broers en zussen ze heeft;
- de eiser gaat in India in het huwelijk treden maar weet niet hoe het huwelijk zal verlopen;

- de eiser verklaart religieus in het huwelijk te zijn getreden maar kan daar geen bewijs van voorleggen; het is tegen de tradities in India dat een vrouw alleen met een vreemde man op straat zou lopen, niettegenstaande dit verklaart de eiser dat hij samen met G. tijd had doorgebracht en dat ze 's avonds naar huis ging.

Dat G. kennelijk niet de bedoeling zou hebben om een duurzame leefgemeenschap te stichten met de eiser, is niet bewezen.

Om de intenties van G. te beoordelen, beschikt de rechtbank enkel over haar gestandaardiseerd interview op de Belgische Ambassade in New Delhi van 31 december 2016 [...] en de stavingstukken van de eiseres, die o.a. zijn dagelijkse communicatie met de eiseres via skype aantonen. Ook de eiser werd gevraagd een gestandaardiseerde vragenlijst in te vullen [...] en werd aan een verhoor van de politie onderworpen op 26 januari 2017 [...]. Deze verhoren/ingevulde vragenlijsten hebben geen bewijs van een mogelijk schijnhuwelijk aan het licht kunnen brengen: beide partners leggen geen tegenstrijdige verklaringen af en kennen de achtergrond van de ander.

Het is correct dat het koppel kennis gemaakt heeft via de sociale media, maar dit is op vandaag geen vreemde manier om een relatie aan te knopen. Er zijn nog heel wat koppels bekend waarbij er sprake is van dergelijke omstandigheden. Bovendien hebben beiden al een leeftijd waarop ze beter kunnen inschatten of hun relatie enige kans op slagen heeft. Het stukkenbundel van de eiser (de foto's en uitprints van communicatie via Skype en Facebook - vliegtuigtickets) bewijst dat de eiser sedert zijn laatste reis naar India enorm veel communiceert met G. wat, hun mogelijkheid tot communicatie bevestigt.

De voorgelegde foto's tonen ook aan dat de eiser tijdens zijn reizen naar India liefdevolle contacten heeft.

Verder kan toch maar moeilijk aangenomen worden dat de eiser zich in een kwetsbare en beïnvloedbare positie bevindt louter en alleen omdat hij geen diploma zou hebben en werkt als nachtarbeider. Uit niets blijkt dat de eiser de naïeve beïnvloedbare man is zoals beschreven door de verweerder. Wel legt de eiser stukken voor waaruit blijkt dat hij al jaren goed werk levert in het bedrijf [...] in Oudenaarde en dat hij een maandinkomen heeft van ongeveer 2.100,00 euro. Dat de eiser het overigens niet slecht stelt blijkt ondermeer uit het feit dat hij een onroerend goed heeft aangekocht in [...].

Het is correct dat er sprake is van een snelle gang van zaken. Het koppel heeft elkaar maar 2 keer gezien om vervolgens in het huwelijk te willen treden. De eiser bevestigt dat hij weliswaar niet in de eigenlijke ouderlijke woonst van G. geweest is, maar dat hij wél in de vakantiewoning van de familie geweest is.

De kennis van de eiser omtrent de familie van G. is inderdaad beperkt wat uiteraard niet anders kan gelet op de beperkte ontmoetingen die de eiser met haar familie heeft gehad. De eiser weet echter wel welk werk G. heeft en kent ook het aantal broers en zussen.

De eiser kan ook uitweiden over de leefomstandigheden van G. Dat hij niet naar haar inkomen heeft gevraagd, heeft volgens de eiser enkel en alleen te maken met het feit dat dit niet gepast zou zijn en dat het ook een taboe is om te vragen naar iemands inkomen. De ouders van de eisers waren verder wel aanwezig bij de religieuze huwelijksluiting in december 2016 en verder verhaalde de eiser over het feit dat hij samen met de moeder van G. naar de juwelier is gegaan om de maat te nemen van zijn vinger en pols en dit omdat de ouders van G. hem een juweel willen kopen.

Daarnaast brengt de eiser verklaringen in de debatten van zowel zijn familieleden als van familieleden van G. [...].

De ouders van waren aanwezig op het religieus huwelijk [...]. De eiser heeft destijds bij zijn verhoor een 'certificate of marriage' (van de religieuze huwelijksluiting) afgegeven aan de verbalisanten. De eiser kan tevens een bekeringscertificaat (tot hindoe) voorleggen [...] voor het overige wijst de eiser er op dat hij een eerder ondergane vasectomie ongedaan heeft laten doen op 11 oktober 2016 en legt hiervan een attest voor [...]. Uit dit gegeven blijkt dat er minstens de wil bestaat om aan gezinsuitbreiding te doen.

De eiser heeft inderdaad een kind uit een eerdere relatie zodat het aannemelijk is dat hij niet voor lange tijd naar India kan gaan om bij G. te verblijven.

Het huwelijk van de betrokkenen kan een verblijfsrechtelijk voordeel in België opleveren voor G. Dat zij evenwel *enkel* voor dit verblijfsvoordeel *kennelijk* haar huwelijkstoestemming zou veinzen, staat niet eenduidig vast minstens bestaat hierover ernstige twijfel.

Het verzet van de procureur des Konings tegen de afgifte van een AGH dient dan ook opgeheven.

4. *Gerechtskosten*

Nu de vordering gegrond is, dient de Belgische Staat veroordeeld te worden tot betaling van de gerechtskosten.

Naar *analogie* met het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 68/2015 van 21 mei 2015 oordeelt deze rechtbank dat de verweerder wel degelijk veroordeeld kan worden tot het betalen van een rechtsplegingsvergoeding in het geval hij in het ongelijk wordt gesteld (zie hierover ook E. Brewaeyts, "Grondwettelijk Hof herzielt rechtspraak over rechtsplegingsvergoeding", *Juristenkrant* 10 juni 2014, p. 4). De rechtbank verwijst in het bijzonder naar. overweging B.10.2 van dit arrest dat stelt "(...) *Om dezelfde redenen moet het openbaar ministerie dat in het ongelijk wordt gesteld in een vordering die voor een burgerlijk rechtscollege is ingesteld op grond van artikel 138bis, § 1, van het Gerechtelijk Wetboek, kunnen worden veroordeeld tot de betaling van een rechtsplegingsvergoeding (...)*".

Het verhaal van de eiseres betreft een niet in geld waardeerbaar geschil zodat het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding 1.320,00 euro bedraagt, het minimum 82,50 euro.

Gelet op de aard van het geschil en de gevoerde betwisting (die in essentie een feitenbeoordeling uitmaakt), bepaalt de rechtbank de rechtsplegingsvergoeding op het bedrag van 500,00 euro.

5. *Uitvoerbaarheid bij voorraad*

Overeenkomstig artikel 1398/1, § 3 kunnen vonnissen m.b.t. de staat van personen, niet uitvoerbaar bij voorraad worden verklaard.

Dit vonnis heeft betrekking op de staat van personen, zodat het niet voorlopig uitvoerbaar kan worden verklaard (zie L. De Schrijver, "De wet van 2 juni 2013 - het juridisch arsenaal in de strijd tegen schijn- en gedwongen relaties andermaal uitgebreid", *TBBR* 2015, 50 (randnummer 12 - inzonderheid verwijzing naar artikel 572bis Ger.W.)).

OP DEZE GRONDEN,

DE RECHTBANK,

OP TEGENSPRAAK,

met inachtneming van artikel 2 van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, verklaart de vordering ontvankelijk en gegrond als volgt.

heft het verzet van de procureur des Konings tegen de afgifte van een attest niet huwelijksbeletsel aan de eiser van 25 maart 2017, zoals ter kennis gebracht aan de eiser bij aangetekende brief van 27 maart 2017, op.

legt de gerechtskosten ten laste van de Belgische Staat en begroot deze aan de zijde van de eiseres op € 255,21 dagvaardingskosten en € 500,00 rechtsplegingsvergoeding en aan de zijde van de verweerder op € 0,00.

Aldus uitgesproken op de openbare terechtzitting van de zeventiende familiekamer van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent van veertien september tweeduizend zeventien.

Heeft de zaak volledig behandeld en erover geoordeeld: rechter Katja Jansegers, bijgestaan door griffier Els Bogaert.